

Karácsony ünnepe – éjféli mise: 2013. december 25.

Hétfőn reggel Jézus egyszerre csak ott volt a városban. Segített hazacipelni egy nehéz bevásárlószatyrot egy idős hölgynek, aki nagyon nehezen tudott járni, és a negyedik emeleten lakott egy lift nélküli házban. Két órán át tologatott egy kerekés székes fiatalembert a tereken, aki már nagyon vágyott a friss levegőre. Betért egy hivatalba, és lefordított egy hivatalos iratot egy furcsa nyelvű menekült lánynak, aki nem tudott magyarul. Azután sokáig ugrált egy trambulínon egy kövérkés kisfiúval, aki egyedül nem mert ott ugrálni, és a többiek kinevették. Délután órákon át labdázott egy down kóros kislánnyal, aki persze soha nem tudta elkapni a labdát. Éjszaka pedig egy padon aludt egy hajléktalan mellett, s betakarta a köpenyével, hogy ne fagyjon meg. Másnap reggelre hirtelen eltűnt. A média semmit sem észlelt az egészről. Egyetlen újság, egyetlen hírműsor sem említette egy szóval sem. Azonban az idős hölgy, a tolókoksis fiatalember, a menekült lány, a kövérkés kisfiú és a koszos hajléktalan egész nap mindenkinek arról beszélt, hogy tegnap találkoztak egy csodálatos emberrel, aki rendkívül kedves volt. Csak a down kóros lány nem szólt semmit, mert nem tudott beszélni. Azonban ahogyan egyedül dobálta felfelé a labdát, amit persze soha nem tudott elkapni, szeme-szája nevetett az ég felé.

Ha Jézus ma jönne el emberként a világra, valószínűleg valami hasonló módon jelenne meg. Szinte észrevétlenül, az egyszerűek, szegények, elesettek társaságát választva, csakúgy, mint kétezer évvel ezelőtt azon a betlehemi éjszakán. Jézus születése és emberi életének legnagyobb része akkor sem volt feltűnő: nagyon sokan nem is vették észre, vagy ha észrevették is, „nem fogadták be” őt. Vajon miért? Mert úgy érezték, nekik semmit sem tud adni, nekik nincs szükségük arra, amit Ő hozott. Egyre többször vagyok kénytelen rádöbenni arra, hogy a mai emberek többsége azért nem tud vagy akar mit kezdeni Jézussal, mert úgy érzi, nincs szüksége Megváltóra, Szabadítóra. Megvan mindene, vagy meg tud oldani mindent egyedül, emberi módon, emberi eszközökkel. Márpedig Jézus Megváltóként, Szabadítóként érkezik, nem másért és nem másként. Mennyire igaz Jézus tanítása a Nyolc Boldogságból: a lélekben szegények azok, akik leginkább átérzik a Mennyek Országának boldogságát. Vagyis azok, akik elismerik hiányosságait, gyengeségeiket, a bennük, belőlük kiáltó sóvárgó vágyakozást a megváltásra. Azok a szegény betlehemi pásztorok vágyakoztak a teljesebb, biztonságosabb életre, az elnyomás és a nyomor terheitől való szabadulásra, és tudták, hogy saját erejükből nem képesek azt megteremteni. A napkeleti bölcsek, minden gazdagságuk és tudásuk ellenére tudatában voltak annak, hogy a teljes igazság ismeretének nincsenek birtokában, s érezték annak szükségességét. Hódolni akartak az igazi királynak, aki valódi békét és egységet teremt. Földi élete későbbi éveiben is azok fogadták el Jézust, akik szükségét érezték annak, amit Ő adni akarta: a bűnbocsátnak, a gyógyulásnak, a békének, az életük mélyebb értelmének. Akik viszont önelégültek voltak, akik saját kezükkel tudtak vagy véltek megszerezni mindent, amire szükségük lehet, akkor is elutasították a Megváltót. Annak az embernek, akinek teli a keze, teli a szeme, nagyon nehezen lehet bármit adni vagy bármi vonzót mutatni. Akinek nincs bűne, annak nem lehet megbocsátani semmit.

Feltehetjük azonban a kérdést: tényleg annyira megvan mindene a mai embernek? Tényleg nincs szüksége semmiféle megváltásra, szabadításra? Nagyon is szüksége van rá! Sokkal inkább arról van szó, hogy nem meri beismerni, megvallani a hiányosságait, a rászorultságát, ezért aztán Szabadító nélkül marad. A gyengeség jelének tartaná az ilyen beismerést! Teréz Anya – és persze mások – szerint is korunk emberének szegénysége elsősorban a szeretetlenség. Ma nem annyira kenyérre, sokkal inkább személyes odafigyelésre, hűséges, tartós emberi kapcsolatokra éhezünk, ezekből látunk szükségét. Megértésre, több türelemre vágyunk, mert ebből alig látunk valamit. Igazi biztonságra szomjazunk, ami a személyes

szeretetre épül, nem pedig intézményekre. Békére vágyunk, ami több az időszakos nyugalomnál, a felszusszanás rövid perceinél. És persze nagyon is vannak bűneink, amelyeknek következményei alatt nyögünk! Sőt, a bűn beismerésének és következésképpen a megbocsátásnak a hiánya miatt ezek a bűnök méginkább eluralkodnak rajtunk és emberi környezetünkön is. Igenis nagy szükségünk van arra az emberré lett Krisztusra, Aki ma is Megváltónk akar lenni. Aki csak úgy egyszerűen odatelepszik mellénk, és éppen abban segít, amire a leginkább szükségünk van. Ne szégyelljük beismerni, hogy szükségünk van a szeretetére, a szabadítására, és akkor fel fogjuk ismerni Őt betlehemi egyszerűségében is, és meg fogjuk tapasztalni, hogy minden kicsinysége és egyszerűsége ellenére Ő tényleg az, Akinek Izaiás próféta mondja: Csodálatos Tancsadó, Erős Isten, a Béke fejedelme!